

Marno János

REGGEL

A tudómról hallgatva szállok
vitába egy ismerős alakkal
az utcánkból a ködben,
és akkor a vita hevében,
nem szólva tudómról, köhögnöm kell,
abbahagyhatatlanul,
mintha indulat fojtogatna,
talán a mulasztás indulata,
a vonat indulásáé,
amiért köphetek akár vért is már,
azon se múlna már semmi.

Visszaalhat még egy órára az utca,
ismerősöm is csak vigasztalna,
míg köhögésemet a házörzők
csaholása magába nem fojtja
a felszállni készülő ködben.

SOUL-MINTA

Változat Keszthelyi Rezsőnek
„a múlás fénye” motívumára

Valamit nagyon felkavarhattam,
amibe véletlenül sem szeretnék
belekeveredni. Ez az egyik.
A másíkról inkább nem beszélek még,
a harapó fogam menne másképp
a levesbe tőle, a sírás küszöbén –
a sírás küszöbén játszik a huszonhét
évét sem betöltő hangjával Otis
Redding, a múlás fényére emlékszem,
az hatolt át rajtam belőle egészen
ezerkilencszázhatvanhétben,
ültem a konyhaasztalnál, emlékszem,
ültem délután három körül, mint
mindig, a konyhaablakkal szemben.

NINCS AZ A KÖNYV

„és csak párolog”
(Keszthelyi Rezső)

Na és ott az a könyv, a címe
most nincs meg, majd megjön közben,
ha nem figyelsz oda, magától
jön meg, ahogy más is csak jön-megy,
gondolj a rosszullétre, csak nem múlik
sem magától, sem rajtad nem múlik,
másnak meg ugyan mi köze, mi
köze hozzá. Te viszont párologsz,
hajszádra mint a Paradicsomban,
az almamarás előtt. Megvan! mondtam,
hogy meglesz, *Az elveszett Paradicsom*,
amit a szerzője vakon költött.
Most mehetsz lefeküdni. Nincs több könyv,
csupán egy cím még, mielőtt, mielőtt
elalszol mélyen, hogy *Nincs az a könyv*.